

Само няколко броеве минават и името на Христо Смирненски обръща внимание на читателската маса. Върху своя псевдоним Смирненски, Христо се установи по поканата на редакцията от Червен смех да не подписва работите си с Ведбал. Та и той сам беше вече дошел до това решение. Макар, че псевдонимът Смирненски ~~да~~ беше вече употребен няколко пъти, но той не беше още популярен и Ведбал се установи на него.

Заредиха се: "Елегия", "Жълта стража", "Епитафиите и пр., които предизвикват общ възторг. Това е вече нещо ново, силно, смело, дръзко, много духовато и идеологически напълно издържано. Епитафиите се зачават наизуст. Декламират се на вечеринки, цитират се при срещи между другари, внасят бодрост и оживление. Плющат като бич в натегнатата гнила атмосфера след войната и разведряват застоялия въздух.

Ето, например, някои от тях:

Патриотизмът жертви иска,
а той бе честен патриот,
затуй в Париж с поклони ниски
пожертвува един народ.

/Тодор Тодоров Сервилний/.

"Сервилний" е прибавено от самия Смирненски, разбира се. Но само с този един куплет и тази думичка той разкрива цялата сервилна и предателска политика на Тодор Тодоров и компанията му. Та те собствено, нямаха и никаква политика, която би излизала от интересите на българския народ, а продаваха според случая тия интереси на дребно и едро, ръководейки се един ствено от своите лични изгоди. Това биде доказано не веднаж и българският народ го ясно виждаше. За това и тая лаконична, но кондензирана и силна за времето си констатация от страна на Смирненски, допадна на целия народ.

Другите епитафии /те са всичко петнайсет/ не са по-малко убийствени.

Над малката могила кръст да не издигат!
излишен е и глупав всеки кръст над нея.
Безименните черни кръстове му стигат
из пленнишките лагери покрай Егея.

/Андрея Ляпчев/

